

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 332/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 05 lutego 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 415/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegając na uznaniu, że oskarżona jako właścicielka domu miała pełne prawo wejścia do mieszkania stanowiącego służebność osobistą	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>pokrzywdzonej ustanowioną zgodnie z aktem notarialnym repertorium A nr 3450/2010 z dnia 14 maja 2010 roku i nie stanowiło to utrudnienia w korzystaniu z mieszkania oraz naruszenia miru domowego, podczas gdy A. P. mimo, iż jest właścicielem nieruchomości obciążonej dożywociem nie mogła wejść do mieszkania G. F., a tym bardziej w nim zamieszkać, gdyż jako właściciel wyzbyła się na rzecz dożywotnika uprawnień w zakresie korzystania z domu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., to błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez sąd orzekający błędnych</p>				

wniosków.

Natomiast zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych winien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a przez to nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.06.2016 r., WA 4/16, Legalis). Innymi słowy, kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona **błędów natury faktycznej** (niezgodności z treścią dowodu), lub **logicznej** (błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest **sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy** (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). **Błąd w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika z niepełności

postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku") lub z **przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów** (błąd "dowolności"). Może on być wynikiem **nieznajomości** określonych dowodów lub **nieprzestrzegania** dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 09.02.2017 r., II AKA 256/16, Legalis).
Zatem k **ontrola instancyjna oceny dowodów** polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona **błędów natury faktycznej** (niezgodności z treścią dowodu) lub **logicznej** (błędności rozumowania i wnioskowania) albo

czy **nie jest sprzeczna** z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). **Błąd w ustaleniach faktycznych** ma miejsce tylko wtedy, kiedy sąd dokona ustaleń sprzecznie z treścią dowodu uznanego za wiarygodny. Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.04.2014 r., II AKa 284/13, Legalis). Przy czym, p **rzekonie sądowi o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych** pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone **ujawnieniem** w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), stanowi wyraz

rozważenia

wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz jest **zgodne** ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało

wyczerpująco i logicznie

uargumentowane

w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.11.2016 r., II AKa 420/06, Legalis).

Tym samym, z

anegowanie

trafności ustaleń sądu

orzekającego

poprzez

wyrażenie tylko odmiennego

poglądu w tej materii

nie jest wystarczające do wnioskowania o dopuszczeniu się przez ten sąd **błędu**

w ustaleniach

faktycznych

(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28.12.2016 r., II AKa 358/16, Legalis).

Istota zarzutu

błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się tylko na odmiennym ocenie materiału dowodowego i

polegać na
forsowaniu
własnego poglądu na
tę kwestię. Stawiając
tego rodzaju zarzut
należy wskazać,
jakich uchybień w
świecie zgodności
(lub niezgodności)
z treścią dowodu,
zasad logiki
(błądność
rozumowania i
wnioskowania) czy
sprzeczności
(bądź nie) z
doświadczeniem
życiowym lub
wskazaniami wiedzy
dopuscił się w
dokonanej przez
siebie ocenie
dowodów sąd
pierwszej instancji
(tak też w wyroku
Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z dnia
25.11.2016 r., II AKA
398/16, Legalis).

Przenosząc
powyższe
rozważania na grunt
niniejszej sprawy
stwierdzić należy,
iż Sąd Rejonowy
naruszył prawo
procesowe w wyniku
poczynienia oceny
zebranych dowodów
w sposób rażąco
uproszczony,
dowolny i wybiórczy,
wbrew zasadom
prawidłowego
rozumowania oraz
wskazaniom wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). W

reasumpcji zaś dokonane w tym zakresie przez Sąd I instancji ustalenia nie odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko nie są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy.

Jednocześnie zaś konkluzje Sądu meriti nie stanowią wyniku rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonej A. P. (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko nie zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Nie ulega wszak wątpliwości, że to oskarżona A. P. aktem notarialnym z dnia 14 maja 2010 roku (REPERTORIUM A NR 4350/2010) - w zamian za przeniesienie własności udziału należącego do G. F.

wynoszącego 6/18 w
działce o numerze
ewidencyjnym (...) o
powierzchni 0,0677
ha położonej w
O. przy ulicy
(...) – dobrowolnie
ustanowiła na rzecz
G. F. prawo
do dożywotniego
i nieodpłatnego
zamieszkiwania w
domu mieszkalnym
drewnianym,
ocieplonym
położonym na
opisanej powyżej
działce oraz
korzystania z
podwórza i z
budynków
gospodarczych
znajdujących się na
tej działce (§ 5
aktu notarialnego
REPERTORIUM A
NR 4350/2010). Z
treści w/w aktu
notarialnego wynika
również, że to A. P.
ustanowiła na rzecz
G. F. nieodpłatną i
dożywotnią
służebność
polegającą na prawie
korzystania z całego
domu mieszkalnego
usytuowanego na
wspomnianej działce
oraz korzystania
z podwórza i
budynków
przekazała
gospodarczych
znajdujących się na
tej działce (§ 6
aktu notarialnego
REPERTORIUM A
NR 4350/2010).
Bezspornie też w

dniu 06
października doszło
do wejścia przez
oskarżoną A. P.,
w asyście między
innymi
dzielnicowego, do
mieszkania
znajdującego się
przy ulicy (...) w
O. i pozostania
(zamieszkania) w
tym lokalu przez
oskarżoną wraz
synem.

W aspekcie
powyższego wskazać
przede wszystkim
należy, iż głównym
przedmiotem
ochrony przepisu
art. 193 k.k. jest
wolność. Wolność
rozumiana jako
wolność moralna,
oznaczająca
możność czynienia w
wymienionych przez
ustawę miejscach, w
sposób
nieskrępowany, tego
co się chce i
decydowania o tym,
jakie osoby spośród
nieuprawnionych i
kiedy, mogą w tych
pomieszczeniach
przebywać, bez
konieczności
uzasadnienia swojej
decyzji, jeżeli tylko
decyzja ta nie
przekracza
zakreślonych przez
porządek prawny
granic (por. T.
Bojarski:
Karnoprawna
ochrona

nietykalności
mieszkania
jednostki, Lublin
1992, s. 59).

***Mir domowy to
prawo
niezakłóconego
korzystania z
domu,
mieszkania,
lokalu,
pomieszczenia
lub ogrodzonego
terenu.*** Artykuł 47
Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej stanowi że
„każdy ma prawo
do ochrony prawnej
życia prywatnego,
rodzinnego, czci i
dobrego imienia
oraz do decydowania
o swoim życiu
osobistym”. Jego
rozwinęciem jest
między innymi art.
50 Konstytucji
zapewniający
nienaruszalność
mieszkania.

Ochronę w tym
zakresie przewiduje
również art. 8
ust. 1 Konwencji
o Ochronie Praw
Człowieka i
Podstawowych
Wolności. Mir
domowy stanowi
także dobro osobiste
(art. 23 k.c. oraz
art. 24 k.c.).
Nie może więc
być rozpatrywany
jedynie na
płaszczyźnie praw
majątkowych.
„Cudzym”
mieszkaniem lub

innym miejscem chronionym przez art. 193 k.k. jest miejsce, do którego zamieszkujący ma wyłączne lub większe uprawnienie niż wdzierający się. Uprawnienia do rozporządzania określonymi lokalami mogą wypływać z różnych tytułów.

Najpowszechniejszy stanowi prawo własności, ponadto przydział lokalu przez organ administracji lub spółdzielnię mieszkaniową, prawa użytkowania, dzierżawy, dożywocia (zobowiązania), umowy najmu. Możliwa jest wielość uprawnień do mieszkania np. właściciela i najemcy. Właściciel jest uprawniony do korzystania z rzeczy zgodnie ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem swego prawa oraz rozporządzania nią (art. 140 k.c.). Najemca zaś uzyskuje możliwość używania rzeczy (art. 659-668 k.c.). Właściciel, wynajmując mieszkanie, wyzybywa się przez to na rzecz najemcy uprawnień

w zakresie korzystania z lokalu. Do ochrony praw najemcy lokalu stosuje się odpowiednio przepisy o ochronie własności (art. 690 k.c.). W ten sposób urzeczywistnia się ochrona nietykalności mieszkania jako dobra osobistego.

Treść art. 193 k.k. gwarantuje lokatorowi niezależną od właściciela rzeczy prawnokarną ochronę wynajętego mieszkania. W konsekwencji wynajęte, czy oddane np. w dożywotnie użytkowanie mieszkanie, staje się dla właściciela miejscem „cudzym”, gdyż przekazał on część swoich uprawnień na inne osoby. **W wyjątkowych wypadkach przewidzianych w prawie cywilnym właściciel jest uprawniony do wejścia do miejsca wynajętego, oddanego w użytkowanie, służebność, wdzierżawionego** (por. T. Bojarski,

op. cit., s. 107 i n.). Potwierdza to również art. 10 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.), zgodnie z którym „w razie awarii wywołującej szkodę lub grożącej bezpośrednio powstaniem szkody, jeżeli najemca jest nieobecny lub odmawia udostępnienia lokalu, wynajmujący ma prawo wejść do lokalu w obecności funkcjonariuszy policji lub straży miejskiej”. Zatem ustawodawca wyraźnie chroni uprawnienia lokatora, gdyż uznaje, że bezprawne wkroczenie przez właściciela do zajmowanego przez najemcę mieszkania godzi w jego prawa. Prawo własności, jak wiele innych praw zagwarantowanych w Konstytucji, nie ma charakteru absolutnego i doznaje ograniczeń przewidzianych w przepisach ustaw, chroniących również istotne prawa

obywatelskie innych osób. A zatem, sprawcą przestępstwa naruszenia miru domowego w rozumieniu art. 193 k.k. może być także właściciel domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu. Przepis art. 193 k.k. w omawianym zakresie jest jednolicie interpretowany w orzecznictwie i piśmiennictwie (por. wyroki SN: z dnia 15 kwietnia 1935 r., III K 196/35, OSN/K/1935/15/500; z dnia 17 marca 1936 r., III K 2218/35, OSN/K/1936/10/370; z dnia 29 października 2003 r., IV KK 250/02, OSNwSK 2003/1/2261; postanowienie SN z dnia 3 lutego 2011 r., V KK 415/10, OSNKW 2011, nr 5, poz. 42; wyrok SA w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2007 r., II AK 57/07 Prok. i Pr. - wkł. 2008/1/38).

Wskazać należy, iż tytuł rozdziału XXIII Kodeksu karnego - przestępstwa przeciwko wolności - w którym zamieszczono art. 193 k.k. dotyczący

ochrony miru domowego jednoznacznie wskazuje, że chodzi o ochronę „cudzej” wolności od naruszeń, a nie „cudzego” mienia, które chronią przepisy rozdziału XXXV Kodeksu karnego zatytułowanego „przestępstwa przeciwko mieniu”.

Konkludując sprawcą przestępstwa naruszenia miru domowego w rozumieniu art. 193 k.k. może być także właściciel domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu

(tak też w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21.07.2011 r., I KZP 5/11, Legalis), a zatem, uproszczona argumentacja Sądu Rejonowego w tym względzie - zawarta w uzasadnieniu wyroku - jest całkowicie chybiona.

Oczywiście zwrócić należy uwagę na fakt, iż jakkolwiek treść przepisu art. 193 k.k. może wprowadzić w błąd „przeciętnego

obywatela kraju", niemniej jednak sytuację taką rozwiązuje art. 30 k.k., dotyczący błędu co do oceny prawnej czynu. Bowiern usprawiedliwiony błąd co do prawa wyłącza winę i odpowiedzialność karną. Okoliczność jednak powyższa nie była w ogóle przedmiotem analizy i rozważań Sądu I instancji (co winno zostać - zdaniem sądu odwoławczego - konwalidowane przy ponownym rozpoznaniu sprawy).

Odnosząc się natomiast do kwestii przestępstwa stypizowanego w art. 191 § 1a k.k. inkryminowanego oskarżonej A. P. stwierdzić należy, iż również w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji nie podlegają akceptacji sądu odwoławczego. Dowolna ocena zebranych w sprawie dowodów zarówno osobowych, jak i rzeczowych - poczyniona przez Sąd Rejonowy - doprowadziła do nieprawidłowych ustaleń odnośnie tego, czy A. P. zmusiła G.

F. do określonego działania, zaniechania lub znoszenia poprzez to, że dokonała wtargnięcia do mieszkania stanowiącego służebność osobistą G. F. i zamieszkałą w nim i w ten oto sposób istotnie utrudniła pokrzywdzonej korzystanie z tego mieszkania, a także zmusiła pokrzywdzoną do wynajmowania mieszkania w Ł..

Pamiętać należy, iż istotą przestępstwa z art. 191 k.k. jest zamach na wolę pokrzywdzonego, które nie chce i nie godzi się na określone zachowanie lub na ich znoszenie. Istota pierwszego znamienia użytego w § 1a polega na uporczywym stosowaniu przemocy innego rodzaju niż określona w art. 191 § 1, a zatem innego niż przemocy wobec osoby. Zachowanie sprawcy może przejawiać się w wielu czynnościach sprawczych np. wyjęcie okien z mieszkania, zdjęcie dachu, usunięcie rzeczy lokatora,

ukręcenie kłódki i zajęcie pomieszczenia, unieruchomienie windy, zamknięcie wspólnie użytkowanych pomieszczeń (kuchni, ubikacji), odcięcie wody, gazu, światła lub centralnego ogrzewania, wykręcenie bezpieczników elektrycznych (por. M. Surkont, Przepięstwo zmuszania w polskim prawie karnym, Gdańsk 1991, s. 67); zamianę zamków w drzwiach zajmowanego pomieszczenia, samowolne usunięcie z niego przedmiotów, zamurowanie drzwi pomieszczenia, uniemożliwienie korzystania z instalacji wodnej przez odcięcie dopływu wody do mieszkania (por. R. Góral, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Warszawa 2007, s. 323); zabicie sztabami żelaznymi połowy drzwi i okien (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2001 r., III KKN 14/99, OSN Prok. i Pr. 2002, Nr 3, poz. 3; wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 09.06.1937 r., I K 420/37, OSN(K) 1938, Nr 1, poz. 9). Drugim zaś znamieniem w § 1a jest zachowanie polegające na utrudnianiu osobie korzystania z zajmowanego lokalu mieszkalnego.

Pojęcie utrudnić oznacza "stwarzać trudności, przeszkody, czynić trudnym" (por. E. Sobol (red.) Nowy słownik języka polskiego, Warszawa 2003, s. 1098). Oznacza to, że alternatywnym sposobem działania sprawcy jest stworzenie przeszkody (trudności, kłopoty) w korzystaniu z lokalu mieszkalnego (por. M. Mozgawa, [w:] J. Warylewski (red.), System Prawa Karnego, t. 10, Warszawa 2016, s. 504). Zakres normowa § 1a może zostać objęte tylko takie zachowanie sprawcy, które w sposób "istotny" utrudnia korzystanie z zajmowanego lokalu mieszkalnego.

Będzie miało to miejsce, "gdy w wyniku jego zachowania pokrzywdzony nie może korzystać

z podstawowych funkcji lokalu mieszkalnego, a przeciwdziałanie zachowaniu sprawcy wymaga znacznej aktywności z jego strony lub jest w ogóle niemożliwe. Ponadto, dla bytu przestępstwa wymagane jest zatem działanie sprawcy z zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu (dolus directus cocloratus).

W aspekcie powyższego zauważyć należy, iż oskarżona A. P. była w posiadaniu kluczy od ganku, skąd był dostęp do ubikacji i wody, zaś z informacji uzyskanych z Przedsiębiorstwa (...) (pismo z dnia 07.05.2018 r. - vide k. 30) nie wynika, aby pracownicy zakładu wodociągów i kanalizacji interweniowali w sprawie awarii w dniach 01-06.10.2016 r. przy ulicy (...) w O. (brak było jakiegokolwiek zgłoszenia pisemnego, czy też telefonicznego w tym względzie) oraz nie były prowadzone odczyty wodomierzy.

Podobnie wypowiedział się (...) S.A. Oddział Ł. Rejon Energetyczny T. (vide k. 49) wskazując, że w okresie 01-06.10.2016 r. pod adresem ulica (...) w O. nie zarejestrowano interwencji służb technicznych jak i wizyty osoby odczytującej układ pomiarowy. Zważyć też należy, iż oskarżona A. P. w istocie nie kryła się z tym - składając wyjaśnienia (vide k. 37) - że sforsowała komisyjnie zabezpieczenia mieszkania pozostawione przez G. F. w celu poprawienia swych warunków bytowych i sytuacji rodzinnej. O pozorności działania oskarżonej - rzekomo działającej w celu zabezpieczenia mieszkania - świadczą również w sposób pośredni jej dalsze poczynania związane z tym lokalem, a mianowicie zajęcie go i nie opuszczenie na żądanie G. F.. Oskarżona wprost stwierdziła również - gdy G. F. deklarowała wolę powrotu do mieszkania - że

mieszkanie w jej ocenie nie nadaje się do mieszkania i nie pozwoli pokrzywdzonej w nim mieszkać, jednocześnie oświadczając, że sama w nim mieszka i nie widzi możliwości zamieszkania w nim ponownie G. F. (vide k. 240 akt sprawy IC 174/17 Sądu Rejonowego w Opocznie).

Podkreślić należy iż ustanawiając służebność na rzecz G. F. A. P. uzyskała własność przysługującej jej części nieruchomości, a jednocześnie była zobowiązana do respektowania przysługującego pokrzywdzonej prawa służebności osobistej. Oskarżona w sposób oczywisty i świadomy zignorowała zapisy aktu notarialnego, w sposób instrumentalny posłużyła się w przejęciu mieszkania innymi osobami argumentując to fałszywą troską o dobrostan mieszkania, podczas gdy od początku jej rzeczywistą intencją

było pozbycie się z w/w lokalu G. F..			
Wniosek			
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zasadność wniosku wyjaśniona w sposób szczegółowy powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku			

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Zważywszy na treść art. 454 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok uchylony w całości.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Przyczyny uchylenia wskazane szczegółowo w punkcie 3.1.			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS			

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny - prokurator Prokuratury Rejonowej w Opocznie.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 05 lutego 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 415/18.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana